

Epistola a doua către Timotei – Stanley Bruce Anstey

Capitolul 2

Principii importante despre cum un om al lui Dumnezeu poate sluji Domnului în vremuri de declin

În primul capitol, Pavel i-a prezentat lui Timotei calitățile morale și spirituale de care are nevoie omul lui Dumnezeu într-o zi de declin. Acum, în al doilea capitol, Pavel îi dă câteva principii importante despre cum să-L slujească pe Domnul. Pavel a vorbit despre starea lucrurilor în mărturia creștină, precum și despre necesitatea de a fi preocupat în slujba Domnului. Acum îi transmite lui Timotei cel puțin douăsprezece sfaturi utile pentru slujirea sa. Aceste sfaturi sunt importante pentru toți cei care slujesc Domnului.

Întărește-te în har

Versetul 1

2 Timotei 2.1: Tu deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.

Mai întâi de toate, slujitorul Domnului trebuie să aibă o prețuire profundă pentru harul lui Dumnezeu. Oricare ar fi gradul de credință din viața lui, el trebuie să recunoască faptul că totul este rezultatul lucrării harului lui Dumnezeu în inima lui; nu poate pretinde niciun merit pentru aceasta.

Când Timotei a privit la mărturia creștină dezordonată din vremea sa, poate că a fost tentat să privească cu dispreț la frații săi care se „îndepărtaseră” de Pavel și nu mai umblau în tot adevărul pe care apostolul îl propovăduise (2 Timotei 1.15). Însă el trebuia să aibă grijă să nu adopte o atitudine de superioritate, deoarece acest lucru nu ar fi făcut decât să-i facă slujba inutilă. Cu această atitudine nu-i va câștiga niciodată pe oameni. Dacă voia ca slujirea sa să fie eficientă, trebuia să lucreze cu un sentiment profund al favorului nemeritat al lui Dumnezeu, care fusese activ în viața sa și care trezise în el o dorință profundă de a umbla în adevăr. Timotei, deci, trebuia să slujească cu această conștientizare. Dacă harul nu ar fi lucrat în inima lui, el nu ar fi fost diferit de cei care s-au îndepărtat de Pavel.

Dacă avem dorința de a fi plăcuți Domnului, trebuie să ne păzim să nu avem același spirit. În zilele de declin, așa cum ne confruntăm astăzi, suntem înconjurați de creștini care umblă numai într-o foarte mică măsură în adevărul pe care Pavel l-a adus în Adunarea lui Dumnezeu. Dacă am fost credincioși în cele mai mici lucruri, inima noastră tinde în mod natural să creadă că suntem mai buni decât alți creștini, care nu au arătat același interes. Putem, fără să ne dăm seama, să afișăm o atitudine care ne strică slujirea. Ascultătorii noștri vor percepe în noi un fals sentiment de superioritate și nu ne vor mai asculta.

Prin urmare, este extrem de important să avem un sentiment puternic pentru *harul* lui Dumnezeu în sufletele noastre, atunci când suntem angajați în slujirea pentru Domnul. În realitate, tot ceea ce avem și tot ceea ce suntem îi datorăm doar harului Său. Nu avem cu ce să ne lăudăm și nimic care să conteze ca merit; totul se datorează harului pur și suveran. Atunci când vom înțelege acest lucru, se va naște în noi un sentiment al propriei noastre nimicnicii și ne va umple inima de recunoștință. Atunci ne vom ocupa de suflete în har și slujirea noastră va avea putere.

Lucrează în primul rând cu cei care doresc adevărul

Versetul 2

2 Timotei 2.2: Și cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie capabili să-i învețe și pe alții.

Timotei trebuia să își folosească timpul cu înțelepciune în slujba pentru Domnul. El trebuia să lucreze acolo unde lucra Domnul. Dacă Domnul îi trezise pe unul sau altul, lucrând în inimile lor pentru a trezi interesul pentru adevăr, atunci Timotei trebuia să lucreze asupra lor. El trebuia să le „încredințeze” adevărul pe care Pavel îl învățase. Nu că ar fi trebuit să-i neglijeze pe cei nesăbuiți; în capitolul 4, Pavel îi spune să îi „mustre” și să îi „îndemne” (2 Timotei 4.2), dar cea mai mare parte a lucrării sale trebuia să fie cu cei care doreau să cunoască adevărul.

Deoarece atât de puțini erau cei care susțineau învățătura lui Pavel în acea vreme, exista o nevoie reală în domeniul slujbei de lucrători, care să transmită cu credincioșie adevărul altora. Prin urmare, Timotei trebuia să fie un multiplicator, pentru ca mai mulți oameni să răspândească adevărul. El trebuia să caute „oameni de încredere” și să le încredințeze adevărul. El trebuia să transmită învățătura lui Pavel celor care aveau un interes real pentru adevăr, pentru ca aceștia să o poată transmite mai departe, spre binecuvântarea altora. Aceasta a fost o lucrare foarte necesară atunci și cu atât mai mult astăzi.

În acest verset avem calea rânduită de Dumnezeu de a transmite adevărul. Sunt patru generații aici:

- Pavel i-a transmis adevărul lui Timotei.
- Timotei trebuia să-l transmită mai departe unor oameni de încredere.
- La rândul lor, oamenii de încredere trebuiau să-i învețe și pe alții în același mod.

Nici aici și nici în altă parte în Noul Testament nu găsim vreun cuvânt despre înființarea unei școli biblice sau despre oferirea unui curs de studiu pentru a învăța și a transmite adevărul. El ar trebui să fie transmis în cadrul strângerilor laolaltă ale bisericii și cu orice altă ocazie.

Observă: Timotei nu trebuie să caute neapărat bărbați talentați, intelectuali sau carismatici, ci bărbați credincioși (de încredere). Astfel de oameni ar prețui adevărul și ar umbla în el. Mai mult, oamenii credincioși, care îi „învătau” pe alții, nu erau neapărat cei care aveau darul spiritual al învățăturii, ci ei, ca și supraveghetorii, erau „capabili să învețe pe alții” (1 Timotei 3.2). Poate că nu sunt capabili să se ridice în picioare și să țină o prelegere elocventă cu privire la anumite aspecte ale adevărului, dar vor susține și transmite cu credincioșie adevărul pe care l-a învățat Pavel.

Mai observă, că atunci când Timotei le încredința „altora” adevărul pe care i-l dăduse Pavel, el trebuia să aibă grijă să îl transmită mai departe în același mod în care îl primise el. El nu trebuia să-l schimbe în niciun fel, ci să-l transmită mai departe în aceeași puritate cu care îl primise. Acest lucru este important deoarece, dacă modificăm adevărul - chiar și foarte puțin - și dacă și ceilalți cărora le transmitem acest adevăr fac același lucru, adevărul va fi distorsionat după ce a fost transmis de la unul la altul și, în timp, ar putea fi pierdut cu totul.

Fi pregătit să suferi pentru adevăr

Versetul 3

Pavel s-a referit deja în primul capitol la faptul că adevărul pe care îl învăța nu era popular printre masele din mărturia creștină. Timotei trebuia să fie dispus să împărtășească respingerea

de care avea parte Pavel – făcea parte din slujirea lui, ca să spunem așa. Pavel nu i-a ascuns acest fapt lui Timotei, ci i-a spus clar că îl va costa ceva, dacă va susține învățătura lui Pavel și o va răspândi. El spune:

2 Timotei 2.3: Ia-ți partea ta de suferință ca un bun ostaș al lui Hristos Isus.

Când ne gândim la un soldat, avem în minte o persoană puternică și disciplinată, care este capabilă să „ia parte la suferință”. Când un soldat pleacă la război, nu se așteaptă la un picnic. Aceasta este ceea ce se aștepta de la Timotei (și de la noi) ca slujitor al lui Hristos.

Deoarece vor fi adversități, Timotei trebuia să fie pregătit să sufere pentru adevărul pe care îl învăța. El nu trebuia să se plângă, dacă respingerea și persecuția erau rezultatul proclamării adevărului. Nu este nimic fermecător în răspândirea învățăturii lui Pavel.

Păstrează-te liber de încurcăturile pământești

Versetul 4

2 Timotei 2.4: Nimeni, slujind ca ostaș, nu se încurcă în treburile vieții, ca să placă celui care l-a înrolat;

În afară de aceasta, Timotei, ca un bun soldat al lui Isus Hristos, trebuie să stea departe de încurcăturile pământești. Dacă dorea să-L slujească pe Domnul și să răspundă chemării Sale, nu trebuia să se implice în tot felul de activități și ocupații pământești. El ar trebui să ducă o viață simplă, naturală. Un soldat aflat la datorie trebuie să se mențină pregătit pentru acțiune. Responsabilitatea sa este de a fi gata „să placă celui care l-a înrolat” de îndată ce este chemat. Încurcăturile pământești nu ar fi făcut decât să-l împiedice pe Timotei să răspundă chemării Domnului.

În același mod, dacă vrem cu adevărat să-L slujim pe Domnul, trebuie să stăm departe de toate încurcăturile pământești. Slujitorul Domnului nu poate, așa cum se spune, să aibă multe fiare în foc și să se aștepte să fie eficient în slujirea sa. De exemplu, dacă suntem membri ai clubului local de tir și, de asemenea, într-o echipă sportivă și suntem implicați și în slujba comunității, aceste lucruri ne vor ocupa timpul și energia, și ne vor împiedica în chemarea de a sluji Domnului. Pe lângă faptul că este un jug nepotrivit (2 Corinteni 6.14), există obligații în acest proces care ne leagă și ne ocupă timpul și, în acest fel, ne împiedică să slujirea noastră pentru Domnul.

Încurcăturile pământești sunt, de exemplu, proiectele personale, pe care ni le-am propus pentru noi înșine și care sfârșesc prin a ne acapara timpul și energia. Rezultatul va fi același: nu suntem atât de liberi să-L slujim pe Domnul, pe cât am putea fi. Este posibil să intrăm în ceva din care nu putem să pocnim din degete și să ieșim. Să presupunem că dorești să construiești o nouă cascadă și un sistem de aspersiune în grădina ta. După ce ai început proiectul, îți dai seama că va dura prea mult timp și dorești să renunțați la el. Dar, după ce ți-ai săpat deja grădina, nu o poți lăsa în această stare, așa că ești obligat să termini proiectul. Astfel de proiecte nu sunt păcătoase, dar îți pot ocupa mult timp și, în cele din urmă, pot împiedica slujirea pentru Domnul.

Slujește în conformitate cu principiile biblice

Versetul 5

2 Timotei 2.5: ... și, de asemenea, dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului.

Pavel folosește o imagine din Jocurile Olimpice din acea vreme pentru a-i da lui Timotei un alt principiu important: sportivul care se clasează pe primul loc primește o cunună doar dacă a luptat conform regulilor. În cazul în care concurenții participă la o cursă în jurul unui oval și unul dintre ei aleargă pe teren și ajunge la linia de sosire înaintea celorlalți, acesta nu va primi o medalie pentru victorie, deoarece a trișat; nu a alergat conform regulilor. De asemenea, slujitorul din via Domnului trebuie să slujească în conformitate cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă vrea să ducă la îndeplinire lucrarea Domnului (2 Corinteni 7.2), nu trebuie să folosească metode carnale și arme omenești (2 Corinteni 10.4), nici să dăuneze sfințeniei sale personale. Dacă nu luptă conform principiilor lui Dumnezeu, nu se poate aștepta să primească o cunună (o răsplată) la scaunul de judecată al lui Hristos.

Marile edituri creștine de astăzi trebuie să aibă rezultate financiare. Lucrarea unei persoane se măsoară în mare măsură prin rezultatele pe care le obține în această lume. Dacă cineva poate indica anumite rezultate care pot fi numărate, slujba sa este considerată ca având succes. Aceasta este o idee greșită. Îl tentează pe slujitor să facă compromisuri și să renunțe la principii pentru a obține rezultate imediate. Pavel i-a reamintit lui Timotei că nu trebuie să se lase dus de val, dacă dorește aprobarea Domnului. El nu ar trebui să recurgă la tactici carnale și lumești pentru a obține rezultate în slujirea sa. Și nici noi nu ar trebui să o facem, altfel nu vom fi răsplătiți în ziua care va veni. Trebuie să slujim în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a obține aprobarea lui Dumnezeu.

Mulți lucrători creștini de astăzi nu cunosc principiile lui Dumnezeu și recurg fără ezitare la lucruri carnale pentru a-și câștiga audiența. Unii aduc trupe rock și sportivi celebri pentru a atrage oamenii la evanghelizările lor. Putem atrage o mulțime mare de oameni cu astfel de activități, dar în acest fel carnea este de fapt folosită pentru a atrage carnea. Acesta nu este un principiu biblic. Domnul spune: „Carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6.63). Acest lucru este valabil în toate aspectele vieții, fie că este vorba de viața creștină practică sau de slujirea creștină. Pe cruce, Dumnezeu „a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3) și nu găsește nimic bun în carne. A folosi carnea în slujirea creștină înseamnă a crede că mai există ceva bun în ea. Pavel a spus: „Știi că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18). Din păcate, mulți creștini nu au învățat acest lucru. Distracția carnală va atrage oamenii - ei sunt probabil mișcați și fac o mărturisire de credință, dar este posibil ca aceasta să nu fie o lucrare autentică a lui Dumnezeu în suflet.

Un slujitor poate învăța lucruri false pentru a câștiga adepți. El poate spune audienței sale că Dumnezeu îi va face bogați și sănătoși, dacă își dau banii pentru cauza lui [cauza slujitorului]. El poate aplica greșit anumite pasaje din Vechiul Testament pentru a susține această idee. Aceasta provocă natura avidă din copilul lui Dumnezeu. Mulți au donat cu generozitate și au fost dezamăgiți ulterior, când rezultatele promise nu s-au materializat.

Noi știm că trebuie să lăsăm fiecare slujitor să lucreze pentru Domnul așa cum se simte condus de Domnul. Nu vrem să „nedreptățim pe om în cauza lui” (Plângerile lui Ieremia 3.36). El nu trebuie să se justifice față de noi în slujba sa, ci în fața Domnului. Scriptura spune: „Pentru stăpânul lui stă în picioare sau cade” (Romani 14.4). Dar tot ceea ce facem în slujire va fi răsplătit în ziua care va veni - atât faptele noastre (1 Corinteni 3.12-15), cât și motivele din spatele acestor fapte (1 Corinteni 4.1-5). De aceea, să avem grijă să-L slujim pe Domnul în conformitate cu principiile biblice.

Muncește din greu și așteaptă rezultatele într-o zi viitoare

Versetul 6

2 Timotei 2.6: Agricultorul trebuie să se ostenească mai înainte de a se bucura de roade.

În loc să facă compromisuri pentru a obține rezultate, Timotei ar trebui să lucreze cu seriozitate și sinceritate înaintea Domnului și să aștepte ca rezultatele să apară într-o zi viitoare. Dacă judecăm lucrurile după ceea ce vedem aici, în această lume, nu vom avea o imagine adevărată și exactă. Astăzi este timpul să muncim; ziua glorioasă care va veni este momentul în care ne vom putea bucura de roadele muncii noastre. Este o greșală să fim ocupați să căutăm rezultate în această lume; acest lucru ne va duce doar la descurajare. Slujitorul Domnului trebuie să se mulțumească să slujească *acum* și să aștepte ca roadele muncii sale să se arate în ziua care va veni. Acest lucru necesită credință.

Fără muncă nu există roade, iar acest lucru înseamnă că slujitorul trebuie să fie harnic și iscusit. Nu trebuie să căutăm rezultate, ci aprobarea Domnului. Ar trebui să slujim în vederea obținerii aprobării Sale (Matei 25.21,22). Scaunul de judecată al lui Hristos o va face cunoscut și va fi văzută în mod public în lumea viitoare (Împărăția Milenară).

Într-un anumit sens, nu suntem în această lume pentru a produce rezultate pe câmpul de lucru; Duhul lui Dumnezeu este singurul care poate face acest lucru. Responsabilitatea noastră este de a-L face cunoscut pe Hristos în fața lumii și de a prezenta adevărul cât mai simplu și mai iubitor cu putință, lăsând rezultatele în seama Lui. Dacă vedem unele roade ale muncii noastre în această lume, acest lucru ar trebui să ne încurajeze să ne continuăm lucrarea, dar adevărata imagine nu va fi văzută decât în ziua care va veni (1 Corinteni 4.5). Timpul recoltei este viitor. Este nevoie de credință pentru a aștepta această zi. Putem fi siguri că nimic din ceea ce este vrednic de răsplată nu va fi trecut cu vederea: „Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său” (Evrei 6.10; compară cu 1 Tesaloniceni 1.3).

Versetul 7

2 Timotei 2.7: Gândește-te la ceea ce îți spun, pentru că Domnul îți va da pricepere în toate.

Timotei trebuia să „ia în considerare” ceea ce spunea Pavel și Domnul îi va da „pricepere în toate lucrurile”. Apostolul poate aduce în fața noastră anumite adevăruri, dar el nu poate să ne dea înțelegerea lor; acest lucru este ceva ce numai Domnul face prin Duhul Sfânt. El ne deschide înțelegerea, atunci când ne gândim la aceste lucruri. Este un mare câștig să ne gândim la principiile lui Dumnezeu.

Pentru a ilustra ceea ce a spus, Pavel i-a dat lui Timotei două exemple: Primul exemplu este *lucrarea de slujire făcută de Domnul* (2 Timotei 2.8), iar celălalt este *slujirea făcută de Pavel* (2 Timotei 2.9,10). În ambele cazuri, se pare că au fost rezultate slabe sau chiar inexistente în urma muncii lor, dacă judecăm doar după ceea ce au realizat aici, în această lume.

Versetul 8

Pavel spune:

2 Timotei 2.8: Amintește-ți de Isus Hristos înviat dintre morți, din sămânța lui David, după Evanghelia mea, ...

Slujirea Domnului Isus a fost exemplul suprem pentru Timotei. El nu trebuia să-și amintească anumite lucruri despre Domnul Isus, ci trebuia să-și amintească de El așa cum este acum „înviat din morți”. În înviere vedem roadele lucrării Sale, deși în viața Sa au fost foarte puține roade vizibile.

Pe pământ, lucrarea Domnului părea a fi un eșec. În ceea ce privește lucrurile de pe pământ, El a spus: „În zadar m-am trudit, mi-am cheltuit puterea pentru nimic” (Isaia 49.4). Ca „sămânță a lui David”, El avea dreptul la tron în Israel ca Mesia al lor. Dar poporul Său L-a respins: El „a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1.11). El a fost „răpit” prin moarte și nu mai avea, în ceea ce privește calitatea Sa de Mesia, „nimic” (Daniel 9.26). Doar o mână de adepți erau cu El, iar în cele din urmă și ei L-au părăsit și au fugit (Matei 26.56)! Cu toate acestea, când a fost respins, nu S-a descurajat (Isaia 42.4), ci Și-a pus slujba în mâinile Tatălui Său, spunând: „Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta” (Matei 11.26). Răspunsul lui Dumnezeu la slujirea credincioasă a Domnului a fost văzut în înviere. Acolo vedem rodul muncii Sale. Adunarea lui Dumnezeu a fost formată și multe mii, chiar milioane, au fost salvate și binecuvântate.

Versetele 9-13

Pavel vorbește apoi despre propria sa slujire. În ceea ce privește rezultatele, slujirea sa nu a fost diferită. El spune:

2 Timotei 2.9a: ... pentru care sufăr răul până la lanțuri, ca un răufăcător.

Slujba sa a fost respinsă de marea masă a celor care mărturiseau că sunt creștini. Toți cei din Asia (unde își făcuse cea mai mare parte a activității) se îndepărtaseră de el (2 Timotei 1.15). Doar câțiva au umblat cu credincioșie în adevărul pe care Pavel a fost însărcinat să îl aducă în Adunarea lui Dumnezeu. Dacă el ar fi căutat aici, în această lume, doar rezultate, ar fi renunțat. În schimb, el aștepta rodul muncii sale în glorie. El a spus: „Pentru că cine ne este speranța, sau bucuria, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa?” (1 Tesaloniceni 2.19). Aceasta era aceeași speranță pe care Timotei trebuia să o aibă, altfel nu ar fi putut continua să slujească într-o zi atât de dificilă.

Pavel a suferit inimaginabil de mult în slujirea sa, dar a găsit mângâiere în trei lucruri:

- Suveranitatea lui Dumnezeu

2 Timotei 2.9b: Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.

Adversarii săi l-au legat și l-au întemnițat, dar el a găsit mângâiere în faptul că ei nu puteau lega Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat”. Lucrarea suverană a Duhului lui Dumnezeu, folosind Cuvântul lui Dumnezeu, a adus totuși binecuvântare oamenilor (Isaia 55.10,11). Evanghelia era încă răspândită și sufletele erau încă salvate.

- Suferințele sale nu au fost în zadar

2 Timotei 2.10: De aceea rabd toate pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă.

El a suferit din cauza multor lucruri, dar a fost pentru o cauză bună: „pentru cei aleși”. Din suferința lui vor ieși binecuvântări. El avea să vadă rezultatele suferinței sale de dragul celor aleși în viitoarea „glorie eternă”, când se vor aduna cu toții în jurul tronului.

- Va avea loc o despăgubire

2 Timotei 2.11-13: Vrednic de încredere este cuvântul: pentru că, dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună; dacă răbdăm, vom și împărăți împreună; dacă Îl tăgăduim, și El ne va tăgădui; dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, pentru că nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși.

Dacă el ar fi slujit cu credincioșie, putea fi sigur că va primi o răsplată potrivită și dreaptă. El vorbește despre lucrarea sigură a guvernării lui Dumnezeu. Ea funcționează în ambele sensuri. Noi toții „am murit împreună” și toți „vom trăi împreună”. Dar dacă „îndurăm suferința”, în acțiunea lui Dumnezeu în căile Sale guvernamentale, de dragul Evangheliei, vom avea un loc special de onoare atunci când vom „domni” cu El. Dar dacă Îl „tăgăduim”, El ne va „tăgădui” în acea zi, adică ne va lipsi de o răsplată. Faptul că știa acest lucru l-a încurajat pe Pavel să continue în slujba Domnului.

Observă: Toate acestea vor fi văzute într-o zi viitoare, nu aici, în această lume. Prin urmare, Timotei nu ar trebui să își măsoare succesul în slujire prin rezultatele de aici de pe pământ - și nici noi nu ar trebui să o facem. Trebuie să lucrăm cu sârguință și să lăsăm rezultatele în seama Domnului în acea zi viitoare de glorie.

Evită intelectualismul atunci când prezentați adevărul

Pavel trece apoi la modul în care Timotei ar trebui să facă cunoscut adevărul. El ar trebui să evite anumite lucruri în slujba sa. Pavel spune:

Versetele 14,15

2 Timotei 2.14,15: Amintește-te acestea, îndemnându-i stăruitor înaintea Domnului să nu aibă dispute de cuvinte, nefolositoare la nimic, decât la dărâmarea celor care ascultă. Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat, un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului.

Pavel a prevăzut că Timotei va întâlni oameni care se vor opune adevărului. Se pare că unii au exagerat cu sensul tehnic al anumitor cuvinte. Ei erau „războinici filosofici ai cuvintelor” (W. Kelly). Timotei trebuia să evite astfel de metode, atunci când prezenta adevărul. Astfel de „dispute de cuvinte” sunt „nefolositoare la nimic”. El nu trebuia să folosească argumente filozofice inteligente pentru a-și convinge ascultătorii să accepte adevărul. Astfel de metode nu întrunesc aprobarea Domnului, nici Duhul lui Dumnezeu nu se va identifica cu ele, nici puterea în slujire nu se va găsi în ele. Acesta nu este modul lui Dumnezeu de a prezenta și de a susține adevărul. Acest lucru ne arată că este posibil să apărăm ceea ce este corect, dar într-un mod greșit.

În loc să folosească argumente intelectuale, Timotei ar trebui să le arate ascultătorilor săi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. El trebuia să se „străduiască” ca „un lucrător” care și-a făcut temele studiind adevărul. Nu se poate transmite sensul corect al unui pasaj decât prin „împărțirea dreaptă a Cuvântului adevărului”. Observația lui Pavel de aici arată că Cuvântul lui Dumnezeu face distincții. Lucrătorul, care este „aprobat de Dumnezeu”, va observa aceste deosebiri și va face aceste deosebiri în slujirea sa. Un studiu al Sfintei Scripturi care nu ține cont de diferențele din Cuvântul lui Dumnezeu poate aduce cititorului o anumită mângâiere practică, dar din punct de vedere doctrinar îi va fi de puțin folos.

Iată un exemplu despre cum împărțim drept Cuvântul Adevărului: constatăm că există o diferență între iudei, păgâni și Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.32). Cine citește și

studiază Sfânta Scriptură trebuie să facă distincția între ceea ce ține de Israel, de Adunare și de păgâni, și să nu confunde chemările, speranțele și destinele lor respective. Responsabilitățile care caracterizează administrarea Legii și administrarea harului - ceea ce este iudaic și ceea ce este creștin - sunt complet diferite. Una este pământească și cealaltă cerească. Nedespărțirea corectă a acestor lucruri duce la confuzie și la o mulțime de erori.

Marea problemă a creștinilor este că deseori ei scot părți din Cuvântul lui Dumnezeu din contextul lor. Mulți aplică greșit Cuvântul lui Dumnezeu, fără să știe că există astfel de diferențe în Scriptură. De aceea, Timotei trebuia să fie „sârguincios” în studierea Cuvântului, pentru a putea prezenta cu acuratețe adevărul în contextul său adecvat, astfel încât ascultătorii săi să fie zidiți pe credința preasfântă (Iuda 20) și pentru a nu intra în dispute intelectuale de cuvinte.

Evită învățătura rea

Versetele 16,17

2 Timotei 2.16,17: Iar de vorbirile deșarte, lumești, ferește-te; pentru că ei vor înainta mai mult în neevlavie, și cuvântul lor se va extinde ca o cangrenă; dintre care sunt Imeneu și Filet, ...

Timotei trebuia să evite nu numai intelectualismul, ci și învățătura falsă. Aceste două lucruri merg adesea împreună. O gândire nedisciplinată în lucrurile lui Dumnezeu duce inevitabil la o învățătură proastă. Cel mai mult ar trebui să ne temem de mintea umană, atunci când ea este dezlănțuită în confruntarea cu revelația lui Dumnezeu - Cuvântul Său scris.

Timotei ar trebui să se ferească, să nu se lase pătat de astfel de „vorbi deșarte, lumești”. Ele sunt „neevlavioase”, pentru că izvorăsc din mintea stricată a omului și sunt „goale”, pentru că gândurile și învățăturile omului îl pun întotdeauna pe om într-o lumină favorabilă în care se poate lăuda. În prima sa scrisoare, Pavel îl îndemnase pe Timotei să se hrănească „cu cuvintele credinței și ale bune învățături”. Acest lucru ar necesita timp pentru a „urmări îndeaproape” diferite subiecte biblice (1 Timotei 4.6). Este extrem de important ca toți cei care doresc să slujească Domnului să înțeleagă bine adevărul și ca ei înșiși, la rândul lor, să fie bine pătrunși de adevăr din punct de vedere moral și practic. Cum ne putem aștepta să-i ajutăm pe alții în adevăr, dacă noi înșine nu-l cunoaștem?

Existau două motive pentru care Timotei trebuia să evite învățăturile false. În primul rând, această vorbărie goală ar „înainta mai mult în neevlavie”. Acest lucru arată că ceea ce susținem ca doctrină ne influențează practic viața. Din acest punct de vedere, ar avea un efect negativ. O doctrină falsă ar duce la o practică greșită. Ideea lui Pavel aici este foarte clară: dacă doctrina noastră nu este corectă, nici umblarea noastră nu va fi corectă. De aceea trebuie să gândim corect pentru a merge corect. În al doilea rând, învățătura greșită se răspândește ca o „cangrenă”. Alții vor fi afectați de ea și mulți vor fi întinați. Pavel dorea ca Timotei să fie un canal de binecuvântare pentru ascultătorii săi și nu o sursă de întinare. Acest lucru ar fi contrar scopului slujbei sale.

Versetul 18

2 Timotei 2.18: ... care s-au abătut de la adevăr, spunând că învierea a fost deja; și răstoarnă credința unora.

Pavel a continuat să îi dea lui Timotei un exemplu de răspândire a învățăturii rele. Doi oameni („Imeneu și Filet”) nu împărțiseră corect cuvântul adevărului și au născocit doctrine false. Ei „se răcăciseră” în ceea ce privește adevărul învierii. Observă: ei nu au negat învierea, așa cum

au făcut unii corinteni (1 Corinteni 15.12), dar au pus-o într-o ordine greșită. Ei spuneau că învierea „a avut loc deja”, când de fapt ea va avea loc doar în viitor. Rezultatul acestei erori a fost devastator: a distrus credința „unora”. Acest lucru arată cât de gravă este învățătura falsă. Ceea ce a început cu doi oameni, care aveau idei eronate, s-a răspândit la alții, iar în acest proces credința lor a fost distrusă.

Imeneu înseamnă „cântec de nuntă”, iar *Filet* înseamnă „preaiubitul”. Dacă semnificația numelui unei persoane în Sfânta Scriptură este aceea de a indica caracterul acesteia, înseamnă că acești bărbați aveau un exterior incredibil de plăcut. Poate că au fost personalități carismatice. Pentru cei creduli și neștiutori, probabil că păreau buni și frumoși (Romani 16.18), dar în realitate ei purtau o doctrină rea, care ar fi distrus credința altora! Vechea zicală „Ferește-te de oamenii de treabă; iubește-i pe cei credincioși” este un sfat bun și astăzi.

Adesea, învățătura rea este greu de recunoscut. Cei care o introduc se exprimă adesea neînțeles și neclar, atunci când își prezintă rătăcirile. Ei vor încerca să pară drept credincioși, învelind învățătura lor falsă în cuvinte biblice, în care eroarea este ascunsă. Când o expresie eronată, falsă, este contestată, ei vor prezenta o afirmație adevărată din doctrina lor, pentru a o justifica pe cea falsă. Dar acesta este un principiu rău, pentru că, indiferent cât de mult adevăr este adăugat la ceea ce este fals, nu poate anula sau justifica răul.

Ne-am putea întreba cum a reușit „Imeneu” să-i facă pe oameni să-l asculte, din moment ce fusese exclus de Pavel cu câțiva ani mai devreme și „predat lui satan”. El fusese respins prin hotărârea apostolică „ca să fie învățat prin disciplină să nu hulească” (1 Timotei 1.20). În toate aceste cazuri, sfinții trebuie să se ferească și să nu aibă părtașie cu cineva supus unei astfel de sentințe (1 Corinteni 5.4,5,11-13; 2 Ioan 9-11). Faptul că oamenii l-au ascultat pe Imeneu dezvăluie faptul trist că ei nu s-au supus acestei judecăți apostolice! Este o dovadă că mulți „se îndepărtaseră” de Pavel în acea zi (2 Timotei 1.15). Acesta este caracterul lucrurilor atunci când mărturia creștină este în ruină: o persoană este exclusă de la Masa Domnului, iar unii vor ignora cu nerușinare disciplina impusă și vor continua să aibă părtașie cu acea persoană rea! Este trist, într-adevăr, dar cei a căror credință fusese distrusă de „Imeneu și Filet” experimentau într-adevăr judecata în căile guvernamentale ale lui Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit ca Imeneu și Filet să-i încurce și să-i facă să se poticnească, ca răzbunare pentru că nu au luat în seamă judecata apostolică asupra lui Imeneu. Este un exemplu a ceea ce Pavel le-a scris credincioșilor din Corint: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bunele” (1 Corinteni 15.33).

Evită legăturile bisericesti care întinează

Versetul 19

2 Timotei 2.19: Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” și: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!”

Mărturia creștină era într-o asemenea dezordine, că existau mulți învățători răi, precum Imeneu și Filet. Deoarece legătura cu astfel de oameni întina și îl putea face pe Timotei să se abată cu totul de la cale, el trebuia să fie atent cu legăturile sale. Problema consta în aceea, că era greu de spus cine era autentic și cine nu era - cine avea învățături false și cine nu. Cum putea Timotei să știe cu cine să se asocieze?

Pavel răspunde la această întrebare asigurându-ne mai întâi că, chiar și atunci când lucrurile sunt într-o situație de dezordine teribilă, putem fi încrezători că Dumnezeu are încă controlul. El spune: „Temelia tare a lui Dumnezeu rămâne”. Ceea ce Dumnezeu a creat în suflete prin lucrarea Sa divină va rămâne în picioare, în ciuda declinului bisericii mărturisitoare. Niciun

eșec al omului nu poate da la o parte temelia pe care Dumnezeu a pus-o în suflute și nici nu-L poate împiedica să ducă la bun sfârșit ceea ce a început (Filipeni 1.6). Este o mângâiere sigură să ne dăm seama că Domnul este mai presus de toate lucrurile și că El îi cunoaște pe cei care Îi aparțin cu adevărat.

Deoarece era greu de spus cine era un creștin adevărat și cine era un simplu mărturisitor, cine era întinat și cine nu, Pavel îi dă lui Timotei un principiu simplu prin care îi putea identifica pe cei cu care trebuia să umble. Ceea ce Pavel voia să spună în următoarele versete a fost numit „Ordinea pentru credincios în ziua decăderii și a eșecului mărturiei creștine”. El spune că temelia lui Dumnezeu are o dublă „pecete”: există atât partea de suveranitate a lui Dumnezeu, cât și partea de responsabilitate umană. În ceea ce privește partea de suveranitate, el spune: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi”, dar în ceea ce privește partea de responsabilitate umană, el spune: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de nedreptate!”. Acest lucru înseamnă că, deși Dumnezeu este în cele din urmă cel care deține controlul, creștinii sunt totuși responsabili să se comporte într-un anumit mod, care este în concordanță cu sfințenia lui Dumnezeu. Sfințenia se cuvine casei lui Dumnezeu (Psalmul 93.5) și toți cei care se află în ea trebuie să fie sfinți, așa cum El este sfânt (1 Petru 1.15,16). Prin urmare, avem responsabilitatea de a ne „depărta de nedreptate”.

Tocmai prin acest fapt, Timotei trebuia să pună la încercare mărturisirea unui om. Testul era: se supune el autorității Domnului în viața lui, îndepărtându-se de rău? Dacă cineva mărturisește că îl cunoaște pe „Domnul” și, în consecință, se depărtează de nedreptate, se dovedește a fi un creștin adevărat. Dar dacă o astfel de persoană nu se retrăgea din asocierea sa cu nedreptatea, Timotei nu avea dreptul să spună dacă acea persoană era un creștin adevărat sau nu, și nu trebuia să se asocieze cu acea persoană. El trebuia să lase acea persoană pe mâna Domnului; Dumnezeu știe cine este un credincios adevărat și cine nu. Timotei trebuia să aplice acest principiu simplu pentru a-i căuta pe cei cu care urma să împărtășească călătoria credinței. Nedreptatea, de care Timotei trebuia să se depărteze, avea de-a face nu numai cu răul moral, ci și cu rătăcirile doctrinare, așa cum se spune în versetele 17 și 18 (2 Timotei 2.17,18).

Versetele 20,21

Pavel își ilustrează punctul de vedere, spunând:

2 Timotei 2.20,21: Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.

El compară starea de ruină din mărturisirea creștină cu „o casă mare” care este în dezordine. Casa conține un amestec de vase de onoare și vase de dezonoare. Vasele de „aur și de argint” sunt comparate cu adevărații credincioși, iar vasele de „lemn și de lut” sunt comparate cu falșii mărturisitori, care sunt doar persoane „firești” (1 Corinteni 2.14).

Deoarece asocierea cu răul întinează (1 Corinteni 15.33; 1 Timotei 5.22; Hagai 2.10-14; Deuteronomul 7.1-4; Iosua 23.11-13; 1 Împărați 11.1-8, etc.), vasele de aur și argint sunt considerate ca fiind întinate prin legătura lor cu lucrurile dezonorante din casă. Întinarea poate avea loc fie prin asocierea cu persoane, fie prin principiile și practicile lor greșite, și poate fi doctrinară, morală sau ecleziastică.

Marele exercițiu pentru Timotei era să fie nu doar un vas „spre onoare”, ci un vas „spre onoare, sfințit”. Acest lucru ar însemna că ar trebui să se elibereze de amestec, punându-se deoparte. Aceste versete ne învață în mod clar că este imposibil să fii un vas sfințit, dacă rămâi în

comuniune cu stricăciunea din casă. Simpla asociere cu doctrina și practica rea era suficientă pentru a-l păta pe Timotei, chiar dacă el personal nu susținea și nu practica răul. Astfel, dacă voia să fie credincios și folositor, trebuia să se „retragă” din nedreptatea din casă, separându-se de ea. Numai atunci putea fi un vas sfințit pentru glorie.

Aceasta este separarea, care trebuie practică în casa lui Dumnezeu - în sfera în care Se mărturisește Numele lui Hristos. Lui Timotei nu i s-a cerut să părăsească casa - pentru că aceasta ar însemna să părăsească cu totul mărturisirea creștină. El trebuia să se despartă de dezordinea care domnea în ea. Nici nu i s-a spus să „curețe” casa de tot ceea ce îl dezonorează pe Domnul (Matei 13.28,29). Mai degrabă, el trebuia să se „curețe” de amestecul din casă, separându-se de el.

Proverbele 25.24 enunță principiul: „Este mai bine să locuiești într-un colț al acoperișului, decât să ai o femeie certăreață și o casă în comun”. Fiecare creștin de astăzi, care vrea să fie credincios Domnului, trebuie să treacă prin acest exercițiu. Este un lucru dublu: mai întâi separarea și apoi unirea. Acest lucru este indicat de cuvintele „de acestea” (2 Timotei 2.21) și „cu aceștia” (2 Timotei 2.22). Credinciosul trebuie să se despartă de vasele care sunt amestecate în casă și apoi să se unească cu „cei care Îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. Cercetătorii Bibliei ne spun că „de acestea” în greacă este la genitiv plural; aceasta înseamnă că are o aplicare largă și poate include persoane, principii și lucruri - adică întreaga stare din casă. Aceasta înseamnă că credinciosul fidel trebuie să se despartă de tot ceea ce este contrar adevărului lui Dumnezeu: în legătură cu Persoana și lucrarea lui Hristos; în legătură cu adevăratul loc al Bisericii sub Hristos, Capul; și în legătură cu adevăratul loc al Duhului Sfânt, ca ghid în adunare. Când face acest lucru, el devine un vas „sfințit”, „spre onoare”.

Acest pasaj ne învață că nu ar trebui să ne mulțumim doar cu a umbla cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu în sfințenia personală, ci că ar trebui să fim preocupați și de legăturile noastre. Trebuie să ne despărțim de tot ceea ce este legat de starea de amestec în casă: de persoanele, doctrinele și practicile stricate. Aceasta înseamnă că trebuie să ne separăm de unii credincioși adevărați, care nu-și fac nici un fel de gânduri cu privire la legăturile lor cu rătăcirea și dezordinea.

Astfel, credinciosul este îndreptățit să se despartă de marile sisteme confesionale ale oamenilor din creștinătate care, în practică, Îl ignoră pe Hristos ca și Cap al Trupului Său și înlocuiesc conducerea Duhului Sfânt (care trebuie să fie responsabil de tot ceea ce se întâmplă în Adunare, atât în închinare, cât și în slujire) cu o ordine clericală creată de om.

Suntem chemați să ne despărțim de dezordinea din casă; dacă credincioși adevărați sunt de acord să continue să aibă părtașie cu dezordinea, nu avem altă alegere decât să ne despărțim de ei. Acest lucru este dureros și reprezintă un adevărat test pentru a vedea dacă suntem dispuși să acționăm în conformitate cu principiile Sfintei Scripturi. Deoarece ne despărțim de credincioși *autentici*, ar trebui să simțim profund acest lucru, pentru că suntem frați și ar trebui să existe o legătură de dragoste între toate mădulele trupului. Cu toate acestea, chemarea Domnului trebuie să aibă întâietate față de dragostea noastră pentru frați. De fapt, dovada dragostei noastre față de frații noștri se vede în ascultarea noastră față de Dumnezeu: „Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui” (1 Ioan 5.2). Cu toate acestea, ar trebui să ne ferim de atitudinea de a crede că suntem mai buni sau mai spirituali decât cei de care ne despărțim. Spiritul corect, care se curăță de amestecul vaselor din casă, include judecata de sine, nu îndreptățirea de sine.

După ce ne-am curățat de confuzia ecleziastică din casă, suntem „folositori Stăpânului” casei și „pregătiți pentru orice lucrare bună”. Acest lucru nu înseamnă că cei care rămân în dezordine

nu pot fi folosiți în slujba Domnului. Ideea aici este că slujitorul poate fi folosit acum pentru „orice lucrare bună”. Un vas murdar, necurat poate fi folosit pentru anumite servicii, dar un vas curat poate fi folosit pentru „orice” lucrare, care trebuie făcută în casă.

Fugi de răul moral

Versetul 22a

Pe această cale a fidelității, trebuie respectată moralitatea. Fugind de răul doctrinar și de legăturile ecleziastice care murdăresc, cineva putea deveni nepăsător față de moravurile sale. Pavel adaugă:

2 Timotei 2.22a: Dar fugi de poftete tinereții.

Acest avertisment nu se adresează doar tinerilor, căci și bătrânii pot avea dorințe tinerești. Prin urmare, judecarea de sine nu trebuie neglijată pe această cale.

Caută o bună părtășie creștină și mergeți pe cale cu ei.

Versetul 22b

Cu privire la lucrurile care sunt de natură mai degrabă pozitivă, Pavel se grăbește să spună că Timotei nu trebuia să se izoleze pe sine, separându-se de spurcăciunea din casă. Nu acesta era răspunsul la decădere. Dumnezeu ne va da pe unii cu care să putem merge împreună și să ne adunăm pentru laudă și slujire - chiar dacă ar putea fi doar câțiva în aceste ultime zile. Pavel spune:

2 Timotei 2.22b: ... și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

Acest lucru indică faptul că, după ce Timotei s-a separat de necurăția din casă, Domnul îl va conduce în părtășie cu cei cu care poate împărtăși o umblare comună de credință. Astfel, Pavel arată că există încă o cale pentru credincioși, pentru a putea merge într-o zi de declin. Aceasta este o veste bună pentru noi, deoarece condițiile în care se află astăzi mărturia creștină sunt mai degrabă mai rele.

Observă: numai după ce ne-am curățat de tot ceea ce este în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu în casa lui Dumnezeu, se spune că trebuie să ne alăturăm „cu cei”, cu care trebuie să ne alăturăm. Acest lucru indică faptul că Dumnezeu ne va călăuzi după ce am făcut primul pas. Abia atunci Domnul dă mai multă lumină pe această cale a adevăratei părtășii creștine. Această ordine se regăsește în toată Sfânta Scriptură. Trebuie să „încetăm să facem răul” înainte de a „învăța să facem binele” (Isaia 1.16,17; Romani 12.9;13.12; Psalmul 34.14; 3 Ioan 11).

Unii creștini își lasă mâinile în jos de descurajare, când văd declinul fără speranță al Bisericii, și apoi se resemnează să meargă înainte ca indivizi. Dar despărțirea nu trebuie să ducă la izolare, nu la singurătate. Să ne amintim de îndemnul de a „nu părăsi strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii” (Evrei 10.25). De asemenea, să observăm că nu se spune: „Urmați-i”, pentru că aceasta ar însemna doar să urmărim oameni. Se spune: „urmărește ... cu ei”, ceea ce implică faptul că ei înșiși se străduiesc pentru ceva și că noi trebuie să urmărim „cu ei” împreună, conform principiilor Cuvântului Domnului. Dacă o persoană s-a gândit cu adevărat și profund la acest lucru, Domnul o va conduce pe cale. El va purta grijă să existe unii cu care putem merge și practica adevărul. Într-o zi de ruină, acest lucru nu va fi posibil cu toate mădularele Trupului lui Hristos, pentru că multora nu le pasă de întinarea din casă. Dar va mai

rămâne o rămășiță a poporului lui Dumnezeu care va dori să meargă pe această cale, și cu aceștia trebuie să mergem pe această cale.

Separându-se de amestecul vaselor, Timotei trebuia să se străduiască pentru „neprihănire”, adică să caute să facă ceea ce este drept în toate relațiile vieții. Acest lucru este important deoarece, dacă devenea neglijent în relațiile personale cu oamenii (fie în afaceri, fie în viața de zi cu zi), putea să facă de prisos poziția pe care o luase, retrăgându-se de la nedreptatea din casă, făcând astfel de răs poziția pe care o luase.

În continuare, Timotei trebuie să urmărească „credința”, care este energia interioară a încrederii sufletului în Dumnezeu. Acest lucru este urgent necesar în aceste zile dificile, deoarece este ușor să ne descurajăm, că atât de puțini doresc să practice adevărul în despărțirea de dezordinea din acasă. Dacă credința lui ar fi slabă și ar fi copleșit de descurajare, ar putea fi tentat să renunțe la calea pe care a luat-o.

Apoi ar trebui să se străduiască și pentru „dragoste”, și anume „dragostea față de toți sfinții” (Efeseni 1.15; Coloseni 1.4). Chiar dacă trebuia să se despartă de unii dintre frații săi, care nu erau preocupați de legătura lor cu necurăția din casă, el trebuia să continue să-i iubească. Există pericolul ca dragostea noastră să se limiteze și se îndreptată doar către cei cu care mergem pe calea separării. Dragostea noastră s-ar putea răci chiar și față de cei cu care mergem pe această cale. Într-o zi atât de întunecată, este ușor să devii indiferent și să te îndepărtezi de părtășia fraților. De aceea, este important să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu (Iuda 21) și în amabilitatea părtășiei fraților noștri și surorilor noastre în credință.

În cele din urmă, Timotei trebuia să se străduiască pentru „pace”, încercând să țină pasul cu cei cu care mergea (1 Cronici 12.33: și anume, „să țină rândul de bătaie”), pentru ca să existe o unitate fericită între toți cei care merg pe această cale.

Ajută la scoaterea oamenilor din dezordinea din casa lui Dumnezeu, fără certuri

Versetele 23-26

2 Timotei 2.23-26: Dar ferește-te de întrebările nehibzuite și lipsite de învățătură, știind că nasc certuri. Și un rob al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți, capabil să-i învețe, răbdător, corectându-i cu blândețe pe cei care se împotrivesc, poate le va da Dumnezeu pocăință, spre cunoștința adevărului, și ca să se trezească din cursa diavolului, fiind prinșii de el pentru voia lui.

În această poziție de părtășie cu „cei care Îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”, Timotei a avut multe ocazii de a sluji. Nu numai că trebuia să caute să fie o binecuvântare pentru cei cu care umbla, dar trebuia să caute să ajungă la toți frații de pe această cale îngustă de separare. Acest lucru însemna să-i „învețe” pe cei care erau încă prinși în amestecul din casă și care se opuneau adevărului pe care Pavel îl învăța. Timotei trebuia să încerce să-i salveze pe frații săi de dezordinea din casă, pentru ca și ei să poată merge pe această cale de binecuvântare și de folos. Această sarcină stă deosebit pe inima apostolului în ultimele versete ale capitolului.

În încercarea de a-i elibera pe credincioșii de dezordine, slujitorul Domnului trebuie să lupte pentru adevăr, dar nu trebuie să fie certăreț. Timotei trebuia să fie atent la duhul lui și să aibă grijă să nu se încurce în dispute. El nu trebuie să se certe. „Omul înțelept câștigă suflete” (Proverbele 11.30). El trebuia să facă această lucrare „cu blândețe” (nu prin supărare), pentru că nimănui nu-i place să i se spună că a greșit. Dacă Timotei era „blând” și „răbdător” și nu căuta „certuri” cu ei, atunci, spune apostolul, Dumnezeu le-ar fi putut da probabil „pocăință, spre cunoașterea adevărului”.

Capitolul 2

„Pocăința”, în acest caz, înseamnă că cineva își schimbă modul de gândire cu privire la ceea ce a susținut cândva și care nu este în acord cu adevărul. Oamenii trebuie să își schimbe mintea, gândirea, în ceea ce privește doctrinele false și legăturile lor cu Biserica. Ei trebuie să condamne tot ceea ce este fals. Aceasta este ceea ce Dumnezeu caută în suflete, atunci când ele ies din dezordine. Deoarece oamenii, prin natura lor, își iubesc propriile idei, precum și poziția bisericească pe care au adoptat-o, este foarte dificil să-i eliberezi de opiniile lor. Este nevoie de multă blândețe și răbdare.

Pavel spune: „... să se trezească din cursa diavolului, fiind prinșii de el pentru voia lui” (2 Timotei 2.26). Biblia King James traduce acest verset ca și cum satan ar avea o putere atât de mare, încât ar putea lua prizonier fără excepție pe orice creștin pe care îl dorește. Nota de subsol din traducerea Darby indică faptul că satan nu are o astfel de putere. „Voia lui” din acest verset nu este voia lui satan, ci voia lui Dumnezeu. Ideea este că satan îi prinde pe oamenii care sunt ferm înrădăcinați în ideile lor eronate. Și, fiind așa, nu sunt liberi să facă voia lui Dumnezeu: și anume, să pună în practică întregul adevăr, așa cum el a fost dat de apostolul Pavel.

Șapte imagini ale lucrătorului în casa lui Dumnezeu

- Fiu (2 Timotei 2.1)
- Soldat (2 Timotei 2.3-4)
- Atlet (2 Timotei 2.5)
- Agricultor (2 Timotei 2.6)
- Muncitor (2 Timotei 2.15)
- Vas (2 Timotei 2.20-21)
- Slujitor (2 Timotei 2.24)

Rezumatul principiilor majore ale modului în care trebuie să slujească omul lui Dumnezeu

- Întărește-te în har (2 Timotei 2.1).
- Lucrează în primul rând cu cei care doresc adevărul (2 Timotei 2.2).
- Fi dispus să suferiți pentru adevăr (2 Timotei 2.3).
- Păstrează-te liber de încurcăturile pământești (2 Timotei 2.4).
- Slujește în conformitate cu principiile biblice (2 Timotei 2.5).
- Lucrează din greu și așteaptă rezultatele într-o zi viitoare (2 Timotei 2.6,7).
- Evită intelectualismul atunci când prezinți adevărul (2 Timotei 2.14,15).
- Evită învățăturile rele (2 Timotei 2.16-18).
- Evită legăturile bisericești care întinează (2 Timotei 2.19-21).
- Evită răul moral (2 Timotei 2.22).
- Căută o bună părtășie creștină și umblă cu ei (2 Timotei 2.22).
- Căută să scoateți oamenii din dezordinea din casa lui Dumnezeu, fără certuri (2 Timotei 2.23-26).